

Honnan jöttünk? Hol vagyunk? Hová megyünk?

Birkás János beszélgetése Oros Ágnes
és Osvay Viktória elsőéves hallgatók-
kal

- BÜ.: Miért lettetek joghallgatók, és miért éppen Szegedre jelentkeztek?
- OÁ.: Először a Bölcsészettudományi Karra akartam jelentkezni, magyarul és történelemmel szerettem volna foglalkozni, annak ellenére, hogy biológia tagozatos voltam. Később mégis úgy gondoltam, hogy talán nincs annyi türelmem, amennyi egy tanárnak szükséges. Emberekkel viszont szeretek foglalkozni, s így végül a Jogi Kar mellett döntöttem. Szegedet azért választottam, mert nagyon tetszik, mint város.
- OV.: Nekem elsősorban a humán tárgyakhoz van érzésem, s nekem sem lett volna türelmem tanárnak lenni, és ha valaki a humán tárgyak iránt érdeklődik, az csak a tanárképző iskolák és a Jogi Kar között választhat.
- BJ.: Büszkék vagytok arra, hogy egyetemisták lettetek, és ezen túl is, hogy joghallgatók?
- OV.: Büszke vagyok rá, már csak azért is, mert ha valaki ide bekerül, az azt jelenti, hogy sokat dolgozott, s örülök, hogy bennem is volt ennyi akarat. Arra is büszke vagyok, hogy joghallgató lehetek, mert a történelem folyamán a joghallgatók - jurátusok - mindig a politika élvonalába tartoztak.
- OÁ.: Először nem sikerült a felvételem, s akkor irigyeltem azokat, akiknek sikerült, s nagy szó volt a szememben, ha valaki egyetemista lett. Le is törtem egy kicsit, mert nem tudtam elképzelni, hogy másodszorra sikerülhet. Most, hogy tényleg itt vagyok, ez jó érzés, s büszke is vagyok rá. A jogászság még kicsit távolinak tűnik.

BJ.: Említetted, hogy másodsorra vettek fel, először is Szegedre jelentkeztél?

OÁ.: Igen.

BJ.: Azt, hogy most a maximális pontszámmal vettek fel az egyetemre, tavaly viszont nem sikerült, hogyan értékeled: a felvételi rendszer hiányosságainak vagy saját felkészülési hibádnak?

OÁ.: Tavaly tényleg nem készültem fel rendesen. Másrészt szerencse is kell a felvételin, különösen a magyar résznél, mert egy fogalmazást elbírálni eléggé szubjektív dolog. Ha megadnak nekem három címet, és történetesen egyik sem tetszik, mint ahogy tavaly történt, akkor nyilvánvalóan nem tudok írni jó fogalmazást.

BJ.: Ezek szerint a sikeres felvételihez jelentős részben szerencse is kell?

OÁ.: Igen, ebben a felvételi rendszerben a magyarhoz feltétlenül szerencse is kell, a történelem objektivebb; azt vagy tudja az ember vagy nem.

OV.: Nem mondanám, hogy sok szerencse kell, mert aki a felkészülés során rengeteget fogalmaz, csiszolja ezt a képességét, az bármilyen témáról tud átfogó, szép fogalmazást írni.

BJ.: A felvételi rendszer jelenlegi formájában alkalmas arra, hogy egyértelműen megállapítsa; a felvételiző jogásznak való, értelmes ember?

OV.: A felvételi elsősorban a tárgyi tudás felmérésére irányul, arra már nem, hogy megállapítsa; van-e a jelöltnek olyan készsége, képessége, amely jó jogásszá teheti őt.

BJ.: Az elmúlt másfél hónap alatt milyen új élmények értek benneteket az egyetemen?

OV.: Lassacskán kezdem jól érezni magam az egyetemen, mármint az évfolyamon is, egyre több embert ismerek meg, a felsőévesek közt is sok már az ismerős. Én a gimnáziumban kollégista voltam, és

itt is az vagyok, s ez megkönnyíti a beilleszkedést. A kollégiumot jelentős közösségformáló erőnek tartom.

BJ.: Mit értesz közösségen?

OV.: Közösségen? A közösség emberek csoportja, jó vagy rossz kapcsolataik vannak egymással. A jó közösség tagjai baráti viszonyban vannak egymással, egyenrangúak.

BJ.: A kapcsolat, amely összefüzi őket, valamilyen közös cél érdekében történik?

OV.: Igen, a közös cél feltétlenül szükséges.

BJ.: Te találtál ilyen célt?

OV.: Igen, hosszabb-rövidebb távra szóló közös célokat sikerült találnom.

OÁ.: Számomra még másfél hónap után, most is furcsa egy kicsit az itt-lét. Egy-két barátot találtam, inkább csak haverokat, ha ők nem lennének, nem tudnék mit kezdeni magammal, persze ez a másfél hónap rövid idő. Az évfolyami közösség kialakulását akadályozza, hogy nagyon sokan vagyunk, időnként még most is ismeretlen arcokat látok. S az is rossz, hogy a tanulmányi csoportok megszabnak mindent, leszűkítik az ismerkedés lehetőségét. Itt volt pl. az őszi munka, egy brigád-egy tanulócsoporthat.

BJ.: Azok az elképzelések, amelyekkel az egyetemre jöttetek beigazolódtak az oktatás módjáról?

OÁ.: Tulajdonképpen igen. Természetes, hogy itt az előadó nem ismerhet bennünket úgy, mint a középiskolában az osztályfőnök. Furcsa, hogy bejön, elmondja az előadást, de semmi több, személyes kapcsolata a diákokkal nincsen. Ez rám gépiesnek hat. Remélem, a szeminárium-vezetőkkel jobban megismerkedhetünk.

BJ.: A pedagógiát az oktatásból nem hiányoljátok?

OV.: Én nem.

OÁ.: Én igen. Mert nincs meg az általam már az előbbieken hiányolt emberi kapcsolat oktató és hallgató között.

BJ.: Milyen művelődési lehetőségeitek vannak, s ezek kielégítik-e igényeiteket, előzetes elvárásaitokat?

OV.: Attól függetlenül, hogy ebből a szempontból Szentendre is jó hely volt, sokszorosán beigazolódott, hogy Szegeden rengeteg lehetőség van. Én személy szerint nagyon meg vagyok elégedve a JATE-club programjaival és hangulatával. A kollégiumban is vannak különböző előadások, rendezvények, ezen kívül az Ifjusági Ház kiállításai, a Textil-club műsorai is sok lehetőséget biztosítanak, csak ezek nincsenek kellően propagálva az egyetemen sem.

BJ.: Eddig milyen programokon vettetek részt ezen a téren?

OÁ.: A JATE-clubban voltam, máshol még nem.

OV.: A Clubban voltam lent, egyszer táncházban, egyszer egy vitakörön, láttam a Studió' 81 kiállítást az Ifjusági Házban, s a kollégiumban hallottam egy hadtörténeti előadást.

BJ.: Sok sikert kívánok mindkettőtöknek a további tanulmányaitokhoz, és remélem, hogy céljaitokat eléritek, és jó jogászok lesztek.
Köszönöm a beszélgetést.